

Igen 12 éves fiú voltam mikor
 anyukómmal és a nővéremmel a
 Dohány utca 15-ben kötöttünk, hogy
 a rokonainkkal véseljük át a háborút!
 A nővérem 15 éves volt és én 12 éves
 anyukám 58 éves.

Nap mint nap rejtőztünk,
 a gyilkosok egy nap lehányták az
 udvarra és elindították a ház bejáratát.
 Nem tudtuk mi lesz velünk az
 mentünk sorban.

Már a Dunapart felé jöttünk
 mikor megállítottak, rendőrnő jött
 és elvezett a Dohány temetőbe.

Ott már sorban voltok. Egy éjszaka
 ott kötöttünk és végül a rendőrnő
 haza kísérte.

Ez volt egy volt a sor közül amit
 átéltem.

Mikor Juchosi átvette a hótelmot és a hátr kőprijóna újra kitétte a sár gőz szillogot nagyon sűrűn lettünk. Nem tudtuk, hogy mi fog következni.

Egy nap jött a viharos hogy mindenki hozon egy böndőt, ágyneműt mert mások hátrkon kell menni.

Az egyikem ösztöztötte az ágyneműt egy kepedőben mi meg egy-egy böndővel lementünk az udvarra.

Elindultunk a Khonár tér felé. A tér közepén egy nagy láda volt. Oda kellett behozni a pénzt, ékszereket, az egyikem nem tudta behozni a kőnka gürűjét. A vihar azt mondta, majd levágjuk az újat. Nagy sokára mégis sikerült és behozta a ládába, de részletek.

Időközben elindultunk a Pambok utcában és ott már voltok a viharos a kopu alatt

feküdt az emberek, befetted egy kóros -
ban minket. Volt egy konyha, ha volt mit
főztek az emberek. A konyhánál
lefogva lepergőve várta a hóbori
végét. A konyhánál is voltak beélt
az embereknek. Nagyon sokat szenvedtünk
és féltem, hogy mi lesz.
A hóbori volt amit átéltem a
Dohány templom udvarán mint a fa-
házak között. A konyhánál a halottak
a hóbori kiosztottak tetvesen és
konnyon éreztünk hozzá.

1945-ben
Dobócski, György.

HOLOCAUST KÖZALÁTVÁNY
GYŰJTEMÉNY